

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.680 van 2 juli 2002
in de zaak A. 84.450/XIV-8918.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat V. ANTYPCHIN,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Britselei 28

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 januari 1961 en van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 31 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 1999;

Gelet op het arrest nr. 86.216 van 23 maart 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 15 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 18 november 1998 en verklaart zich vluchteling op 18 november 1998.

1.2. Op 12 januari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 maart 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 18 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij in Azerbeidzjan problemen zou hebben gehad naar aanleiding van zijn activiteiten voor de Musavat-partij. Zo zou betrokkene sinds 1992 tot aan zijn vertrek voor deze partij gewerkt hebben, waar hij de functie van chauffeur en adjunct van de vice-president Gadylev vervulde. De problemen m.b.t. zijn lidmaatschap zouden begonnen zijn in 1995 of 1996. Zo zou betrokkene eenmaal geconfronteerd zijn met een explosie en tweemaal gearresteerd zijn. In maart 1997, nadat hij stopte voor een verkeerslicht, zou zich naast de (partij)wagen waarmee betrokkene reed, een explosie hebben voorgedaan. Na de explosie zou betrokkene in shock zijn weggevlucht naar de vice-president van zijn partij, Gadylev Arif. Tijdens de zomer van 1997 (betrokkene slaagt er niet in een precieze datum te geven) zouden politieagenten negen leden van de Musavat-partij - waaronder betrokkene - aanwezig in het hoofdkwartier, gearresteerd hebben. Ze zouden zijn meegenomen naar de kelder van het stedelijk politiebureau waar ze één voor één geslagen werden. Betrokkene zou een

stomp in de nieren gekregen hebben en zou hierbij het bewustzijn verloren hebben. Hij zou één jaar opgesloten zijn. Hij zou er zijn ondervraagd naar de rol van zijn partij bij het conflict in Nagorny-Karabach. Tijdens zijn opsluiting zou betrokkene moeder geslagen zijn waarna ze als gevolg hiervan omwille van tandproblemen ongeveer één maand zou gehospitaliseerd zijn. Ook zou hun huis in brand gestoken zijn. Na zijn vrijlating zou hij, samen met zijn moeder, bij vrienden hebben verbleven. Toen betrokkene ongeveer drie maand na zijn vrijlating terug ging naar het huis om spullen op te halen, zou de politie hem opnieuw gearresteerd hebben. Hij zou vierentwintig uur vastgehouden geweest zijn opdat hij na zijn vrijlating zou verdwijnen. Op advies van de vice-president Gadylev van zijn partij, zou betrokkene besloten hebben te vluchten. Betrokkene is op 25 oktober 1998 samen met zijn moeder (Y.O., 98/22285) vertrokken met als doel de Baltische Staten. Hij is op 18 november 1998 binnengekomen in België waar hij dezelfde dag asiel aanvraagde. Hij was in het bezit van een oud SU-intern paspoort.

Betrokkene's verklaringen voor het Commissariaat-generaal, voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals de verklaringen van zijn moeder komen niet overeen. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet opgesloten zou geweest zijn terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde tweemaal opgesloten geweest te zijn : eenmaal vierentwintig uur en eenmaal één jaar. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Ook met betrekking tot andere elementen in zijn verhaal duiken tegenstrijdigheden op. Zo stelt betrokkene dat zijn moeder tijdens zijn opsluiting in 1997 zou geslagen zijn waardoor ze wegens tandproblemen één maand zou gehospitaliseerd zijn. Zijn moeder stelde op het Commissariaat-generaal gehospitaliseerd te zijn omwille van hartproblemen als gevolg van deze slagen.

Bovendien blijkt betrokkene, die volgens zijn verklaringen een hoge (adjunct van vice-voorzitter) en militante (o.a. nam woord tijdens meetings) functie in zijn partij vervulde, essentiële informatie over deze partij niet te kennen. Zo kon hij ons niet medelen van welke staatsgreep de partij beschuldigd was en stelde dat de partij meedeelde aan de verkiezingen in 1995 en vijftig à zestig zetels won. De Musavat-partij deed volgens bronnen op het Commissariaat-generaal niet mee aan de verkiezingen in 1995.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat er "op het eerste gezicht meer dan zestig dagen verstreken zijn tussen de bestreden beslissing en de inleiding van de vordering"; dat de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen, aangezien de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht op 2 april 1999 en het aangetekend verzoekschrift tot nietigverklaring op 31 mei 1999 werd ingediend, wat tijdig is, gelet op de overgangsbepaling vervat in artikel 43, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld;

dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk is omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing steunt op volgende overwegingen:

- “zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet opgesloten zou geweest zijn, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde tweemaal opgesloten te zijn geweest”, terwijl verzoeker deze vraag wegens een slechte vertaling door een tolk, niet heeft begrepen;
- “zo stelt betrokkene dat zijn moeder tijdens zijn opsluiting in 1997 geslagen werd, waardoor ze wegens tandproblemen één maand zou gehospitaliseerd zijn, alhoewel zijn moeder zei dat ze omwille van hartproblemen (als gevolg van deze slagen) gehospitaliseerd was”, terwijl verzoeker zei dat zijn moeder in het algemeen bijna zes maanden in behandeling was, waarvan zij één maand effectief werd gehospitaliseerd wegens hartproblemen, dat naar aanleiding hiervan ook de overblijfselen van haar tanden werden verwijderd;
- “bovendien blijkt betrokkene, die volgens zijn verklaringen een hoge en militante functie in zijn partij vervulde, essentiële informatie over deze partij niet te kennen”, terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat hij geen hoge functie in de partij had, dat hij slechts chauffeur en adjunct was van de vice-president van de partij, de heer Gadylev, dat hij slechts met zijn werk bezig was en niet met politiek, hoewel hij door zijn werk veel wist over het privé- en politieke leven van veel politici;
- “de Musavat-partij deed volgens bronnen op het Commissariaat-generaal niet mee aan de verkiezingen in 1995, alhoewel betrokkene zei dat de partij op deze verkiezingen er vijftig à zestig zetels won”, terwijl verzoeker steeds heeft verklaard dat hij deze informatie slechts van zijn werkgever hoorde, dat de beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat samen met de eerste verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van het dringend beroep uitdrukkelijk verklaarde

tweemaal te zijn opgesloten, waarvan éénmaal gedurende een jaar (nota's Commissariaat-generaal, p.3 verso, en p.4), terwijl verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen melding van maakte (vragenlijst DVZ, p.42) en zelfs uitdrukkelijk verklaarde niet te zijn opgesloten (p.44); dat een dergelijke tegenstrijdigheid niet te wijten kan zijn aan een louter vertaalprobleem, daar de opmerkingen die verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte over de vertalingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek slaan op zijn geboortedatum; dat in verband met de tweede tegenstrijdigheid uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers verhaal omtrent de gezondheidsproblemen van zijn moeder op het Commissariaat-generaal foutief werd genoteerd; dat verzoeker bovendien nalaat om dit met concrete gegevens aan te tonen; dat in verband met de derde tegenstrijdigheid, verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde een agitator te zijn en aan alle activiteiten van zijn partij te hebben deelgenomen en voor het Commissariaat-generaal verklaarde activiteiten te organiseren en soms toespraken te houden; dat verzoeker overigens verklaarde in 1992 tot de partij te zijn toegetreden en slechts in 1994 chauffeur van de vice-president te zijn geworden; dat verzoekers argumentatie op dit punt dan ook niet opgaat; dat gelet op het voorgaande, van verzoeker dan ook redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij over een wezenlijke kennis zou beschikken van de politieke partij waarvan hij beweert lid te zijn; dat wat betreft de informatie over de verkiezingen uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertelde dat hij deze informatie verkregen had van zijn werkgever;

Overwegende dat bijgevolg de bestreden beslissing de motieven bevat waarop ze is gesteund; dat deze motieven pertinent, draagkrachtig en afdoende zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 14 van het EVRM aanvoert, doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het risico dat verzoeker in zijn land van oorsprong loopt omwille van zijn politiek engagement;

Overwegende dat het tweede middel zich beperkt tot een loutere herformulering van de asielmotieven; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord enkel stelt: “ het feit dat artikel 14 EVRM - Verdrag in de Belgische rechtsorde geen rechtstreekse werking heeft, verandert het principe niet dat de landen die het verdrag tekenden, moeten trachten dit na te leven.”; dat de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid van de asielmotieven heeft vastgesteld; dat verzoeker niet met concrete gegevens het tegendeel kan aantonen; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.